

Trije kolači.

(Francoska pravljica.)

ekdaj sta živel a oče in mati, ki sta imela tri dečke. Njih življenje je bilo veselo in solnčno, dokler oče nekega dne ni zapustil doma in se ni nikoli več vrnil. Tedaj se je pa začelo žalostno življenje za zapuščeno mamo in njene tri otroke.

Če je mati prehudo jokala, jo je najmlajši objel s svojimi drobnimi ročicami okoli vratu ter ji je dejal:

— Ne jokaj, mamica, kadar bom velik, bom zaslužil mnogo denarja in nam vsem bo pomagano.

Starejša dva brata pa se nista brigala za materino tugo, temveč sta se brezbrizno igrala v kotu s kamenčki.

Toda slednjič je prišel dan, ko je mati zadnjič mesila testo.

— Dragi otroci, jim je dejala, sedaj pa ne morete več ostati doma, kajti ničesar nimam več, da bi vas hranila.

Otroci so odgovorili:

— Mati, specite vsakemu en kolač. Odšli bomo v daljni svet ter si poiskali dela in kruha.

In mati je storila, kot so jo prosili. Spekla je tri okrogle kolače. Ko jih je vzela iz peči, so se svetili kot tri majhna solnca in dobro je po njih zadišalo po vsej revni koči, kajti nesrečna mati je vmesila vanje tako rekoč cvet svoje materinske ljubezni.

Molče so dečki vzeli okusne kolače in odšli so z doma. Najprej se je odpravil najstarejši in potem drugi, slednjič pa še najmlajši, ki je dolgo objemal svojo mater in se je v začetku pota neprestano oziral nazaj na drago mu rodno koč o.

Ko je najstarejši na potu prvič vgriznil v svoj kolač, je zapazil mlado ženo, ki je nosila majhnega dečka v naročju.

— Dečko, dragi moj dečko, ga je zaprosila mlada žena, daj mi, prosim, košček kolača za mojega sinčka!

— Naj je gnoj, je sirovo odvrnil ošabni deček in krepko vgriznil v kolač.

— Čim dalje boš hodil, tem več gnoja boš našel, je dejala lepa, mlada žena.

Deček je skomignil z ramami ter odšel naprej.

Prišel je mimo njegov mlajši brat in žena mu je rekla:

— Dečko, dragi moj dečko, daj mi, prosim, košček kolača za mojega sinčka!

— Naj je korenine.

— Čim dalje boš hodil, tem več korenin boš našel, mu je odgovorila lepa žena.

In deček je odšel ter jedel svoj kolač.

Kmalu se je pokazal najmlajši na cesti, ob kateri so cvetele jablane. V vročem solncu je počasi korakal naprej ter si z roko brisal solze. Kolača še ni bil načel.

Mlada žena, ki se je smehljala kot slike Matere Gospe v oltarjih, je z nežnim glasom vprašala najmlajšega dečka:

— Drago dete, zakaj pa plakaš?

— Zato ker je oče šel z doma in ker uboga mati nima ničesar več, s čimer bi mogla prehraniti sebe in svojo deco. Morali smo zapustiti dom ter iti po svetu, da si služimo svoj kruh.

— Ne jokaj, mali, in daj, prosim te, košček kolača za mojega malega sinčka.

Brez pomišljanja ji je otrok ponudil lepi rumeni kolač, rekoč?

— Kar vsega vzemite.

— Nikakor ti ne bom vzela vsega, temveč samo majhen košček. Ta bo mojemu fantku zadostoval.

— Vzemite kar vsega, gospa, jaz nisem prav nič lačen.

— Ti si dober otrok. Pojdi po prvi stezi, ki jo boš videl na desni. Dospel boš do lepe hiše, pred katero bo stal osliček. Ta bo natovorjen z vrečo samega dragocenega blaga. Sedi nanj, jahaj do prve vasi, kamor te bo osel vedel in prodaj tam to blago.

Deček se je zahvalil lepi gospe za ta dober nasvet, nasmehnil se je njenemu otročičku ter odšel po stezi, kot mu je bilo rečeno. Našel je kmalu lepo in veliko hišo in pred hišo privezanega osla, ki je imel natovorjeno težko vrečo. Zajahal ga je ter dospel do vasi. Zvonkljanje oslovega zvončka je privabilo vse vaščane. Deček se je ustavil pri vodnjaku ter začel prodajati krasno blago, ki se je nahajalo v vreči. Ljudje so mu plačevali z zlatom in srebrom, in v kratkem času ga je imel toliko, da je bil zelo bogat. Prodal je vse svoje blago.

Noč je že bila in polna luna je svetila, ko je jezdil na svojem oslu po cesti nazaj domov. Bil je presrečen, ker je vedel, da je sedaj konec trpljenja drage mamice, in veselo je žvižgal. Nenadoma sreča svojega starejšega brata, ki je bil z gnojem pomazan od nog do glave. Začuden ga vpraša:

— Dragi bratec, kako pa je to mogoče, da si tako umazan?

— Nisem imel sreče. Ženska, ki sem jo srečal, je morala biti hudobna čarovnica.

— Kakšna pa je bila ta ženska?

— Modro obleko je imela in nosila je majhnega dečka v naročju.
 — To ni bila čarovnica, dragi brat, to je bila Mati Božja. Kaj se bo sedaj s teboj zgodilo?

— Ne vem.

— Glej, dragi brat, ni bilo prav, da si ji tako grdo odgovoril.

Malo naprej je najmlajši brat našel drugega brata, ki je bil ves pokrit s koreninami.

— Kam pa greš, tako ves pokrit s koreninami?

Ta mu je odgovoril na isti način kot najstarejši brat.

Najmlajši pa je dejal tiho, skoraj kot bi se sramoval svoje sreče:

— Jaz pa sem zelo bogat. Enako kot ti sem srečal Mater Božjo, prosila me je za kolač in jaz sem ji ga vsega dal.

— Seveda, če nisi bil lačen.

— Sedaj nesem denar materi Ali hočeš prisesti na osla?

— Kako naj prisedem, ko sem ves koreninast. Naša mati bi bila preveč žalostna, če bi me videla takšnega. Toda, ali veš, kaj se je zgodilo z najinim bratom?

Najmlajši mu je razložil dogodek najstarejšega, potem pa se je pošuril domov k materi.

Na isti cesti je v mešičini zopet srečal Mater Božjo.

— Kako se ti godi? ga je vprašala z milim glasom.

— Prav dobro se mi godi in toliko denarja imam, da ne vem, kam bi z njim.

V naročju lepe, modro oblečene Gospe se je majhno Dete smehljalo. Kljub temu, da ga je obsevala mesečina, so se njegovi laski svetili kot solnce. Deček se je nekoliko obotavljal, potem pa je pogledal Gospe v obraz ter boječe dejal:

— Rad bi nekaj dejal, pa si ne upam.

— Govori, sinko moj, poslušam te.

— Srečal sem na potu svoja uboga brata. Verujte mi, da se kesata. Poslej bosta pridna in postrežljiva dečka. Prosim, odpustite jima!

— In če bosta potem spet taka kot doslej?

— Verjemite mi, da se bosta v resnici poboljšala. Storite vsaj toliko, da se bosta mogla preživeti.

— Naj še trpita nekaj dni, da jima bo to služilo za zgled. Ti pa se vrni k materi, ki bo imela s teboj veliko veselje. Medtem ko si

bil z doma, ni trpela pomanjkanja, kajti nevidni dobrotniki so ji nosili hrano.

Malček se je poslovil od Matere Božje ter odjahal na oslu naprej v svojo rodno vas. Lahko si predstavljamo, s kako velikim veseljem ga je objela njegova draga mama. Dal ji je vse zlato in srebro, ki ga je prinesel s seboj. Mati pa ga je vprašala po njegovih bratcih. Tu je malček globoko vzdihnil ter povedal materi vse, kaj se je prigodilo njegovima dvema bratoma.

Teden dni sta bila malček in njegova srečna mamica sama doma. Neki dan pa sta se vrnila oba druga bratca. Bila sta čisto spremenjena. Nič več nista bila lena in ošabna. Začela sta prav pridno delati, tako da je odslej vsa družina prav srečno, zadovoljno in brez pomanjkanja živela.

Dr. B.

TATJANA:

Moj medvedek.

o sem bila še prav, prav majhna, mi je Jezušček prinesel za Božič snežno belega medvedka. Bil je tedaj prav tako velik kakor jaz. Sčasoma pa se mi je zazdel manjši in tudi svojo lepo belo barvo je izgubil. Seveda, ker ga nisem nikoli kopala. Pa sem mu nekoč pripravila kopel, prav tako kot jo je mamica meni pripravljala, ter sem ga lepo umila. Toda medvedek po kopeli ni bil nič lepši. Mama je rekla, da bi ga morali dati kemično čistiti. Toda jaz sem se preveč bala zanj. Kaj, če bi mi ga tam izgubili? O, rajši sem imela umazanega. In sčasoma sem ga tako vzljubila, da ga ne bi zamenjala za nobenega čistega več.

Ko smo potovali z Dunaja v Ljubljano, je šel medvedek seveda z menoj. Pa ne morda med prtljago. Nosila sem ga v naročju, tesno zavitega v volnen pled, da se mi ne bi prehladil. In res se ni; toda prehladila sem se jaz. Komaj smo bili nekaj dni v Ljubljani, sem zbolela. Spominjam se dobro, kako me je mamica nekega dne oblekla prav zimsko. Potem sva se peljali s cestno železnico. Medvedek tudi. Jaz v maminem, on pa v mojem naročju. In pomislite, mama je jokala. Ko sem jo vprašala, kam se peljemo, je zajokala še bolj.

Spominjam se še, da sva vstopili v neko poslopje, kjer sem videla več belih usmiljenk. Torej v bolnico me je peljala mama. Usmiljenke so me slekle in položile v prazno posteljo med druge otroke. Vse je bilo lepo, čisto, novo.

Ko sem se razgledala vsenaokrog, sem strahoma opazila, da mamic ni nikjer več. Sami tuji obrazi, — zakaj ni mamic? Sestra mi je povedala, da je že odšla domov, da me lepo, lepo pozdravlja in mi želi kmalu zdravlja.